

טוביה סער חייב טובה לאורי פורת ושמו של שר הביטחון האמריקאי אינו עוזר לפרקליט ישראלי

צ'יץ' לאורחו. צ'יץ' הזכיר את עובדת-ביקורו בעבר בפילדלף פיה ונשאל מייד, על-ידי אורחו: "ביקרת לפני שהוצב הפעמון, או אחרי?" השאלה שנשאלה בכך בר-ראש, הותירה את המצותתים למיניהם בסקרנות, שלא באה על סיפוקה. מעטים ידעו שהפעם מונח הוצב לפני 200 שנים.

אחד העדים לשיחה זאת הגיב בפליאה: "ואני בכלל חשבי תי שהפעמון בפילדלפיה הוא העתק של הפעמון הירושלמי,

ואכן הם אויבים מושבעים. מהי מים שבהם כיהן רבין כשגריר בארצות-הברית ולא דיווח לשר החוץ אבן. כשנבחר רבין כראש הממשלה, ויתר על שרותיו הטר בים של אבן בממשלתו.

ראשי-עיריית פילדלפיה וילסון ג'ור היה אורחו של שלמה ("צ'יץ") להט, ראש-עיריית תל-אביב, במלון תל-אביבי מפואר. השבוע, בעת הקוקטייל שנערך לכבודו הפך את כוסייהו שלו על כנה, בהפי

עד שנגמר. הקואליציה שוב ניצלה, ושר-האוצר יצחק מור דעי הפליג, למחרת, לחו"ל.

מזל טוב להרם יעקובי היפהפיה, שמלאו לה, בשבוע שעבר, שלוש שנים. אביה, גר, שריהכלכלה, התפנה מעיסוקיו המיניסטריליים, כדי לקחתה לגן, ביום חגה. תיקובת מהער גות שחולקו לילדיהגן טרח והי ביא יעקובי גם לעובדי לישיכתו. אחרי יום-ההולדת, נסעו יעקובי ורעייתו, נלה, לאנגליה.

בשורה טובה, או רעה לפי השקפה: הם חוזרים! חברי הפר למנט של רישון חוזרים לגלי האתר, בגלי צה"ל שם התפרסמו לראשונה והפכו לנכס לאומי. האחראי לכך הוא קצין-חינוך ראשי הטרי, נחמיה דגן. לדגן קשרים טובים עם נבחר רישון — יגאל בקר, אמנון נחמיאס, דוק מאירוביץ' וחבריהם.

מומן לא היתה חברת-הכנ סת נאורה ארד פופולארית כשם שהיתה בדיון המתמשך

זר-פרחים בהול נשלח ל- שריהביטחון יצחק רבין, למי חרת ההתקפה על תוניס. הור נשלח מאת רפי נלסון, כאות הוקרה, על הפסקת השיחות בין הצוותים הישראליים והמצריים על טאבה, לא ידוע אם גם אלי פפר-שר, בעל המלון שבאיוור המריבה, שלח זר-פרחים, או כל תשורה אחרת.

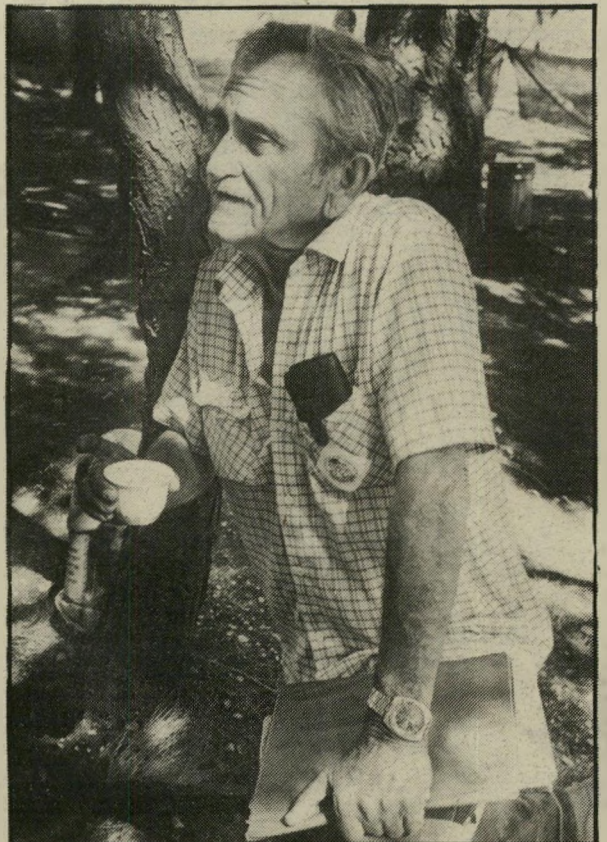
אמנון נחמיאס, חבר הפרלמנט של רישון ובעל המיס ערה שבה הוא מתכנס, חיכה



ניסטים. המארחים. ערביי כפר-קרע. רקדו עם האורחים ריקודים מיזרחיים והישקו אותם קפה שחור ומר מתוך קנקני-נחושת ענקיים שהוצבו על נחלים. בין האמנים שהופיעו היתה גם הזמרת דיאנה פאדול שהלהיבה את הקהל בשירים ערביים ובנגינה על עוד. ליד השלט. עליו כתוב בערבית: "נא לשמור על הניקיון". קיבוצניקית יפה שהאינה למוסיקה.



נשא נאום נרגש בכינוס נגד גזענות. שנערך ביום השבת בחורשה ליד כפר-קרע שבזואדי עארה. יהושע ביקש ממתנגדי הגזענות להאמין בכוחם ולא להתייאש מן הגל העכו. בצד עמד מארגן ההפגנה, דב ירמיה (בתצלום למטה. משמאל) תושב נהריה. המקדיש את כל זמנו למילחמה בנאצים הכה



המוצב בגן-הפעמון

מי שעבר מהפך דראסטי. בעת פגרת-הקיץ של הכנסת, הוא הח"כ הליברלי אלי קולס. קולס הופיע לקראת תומה של הפגרה שווף-שרוף, כתוצאה מי חופשה מהנה שכיילה בספרד והעיקר — הח"כ העלגלג השיל שמונה קילוגרמים ממשקלו. לא ברור אם גם זה קרה בספרד.

גנתיות, כל אימת שניגשו המל-צרים למלאה. הסיבה הסתברה בהמשך הערב לראול יעקובי, מנהלה-מלון, שחש לברוק אם הכל כשורה: ראשי-עירייה האר רח מתנזר משתייה.

מהו הפעמון המיסטורי, המוצב בפילדלפיה? כך תהו הנוכחים בקוקטייל, עת קלטו חלקים מהשיחה הממושכת בין

זאת אינה נסיעה מטעם המדינה, אלא מטעם המפלגה, ומכאן שזכתה בפחות תשומת-לב.

במסיבה לכבוד אבא אבן נפגשו שני אנשים שדרכיהם נפרדו, לא-ידועא בנעימות: מנ-כ"ל רשות-השדור, אורי פו-ר, ומנהלה-טלוויזיה הקורס טוביה סער. "אתה חייב לי תודה", הודיע פורת לסער, "מה?" נדרס סער, "מדוע אני חייב לך תודה?" "אתה חייב לי תודה", לא אחר ההסבר להגיע, "על שלא נתתי לך להמשיך לכהן כמנהל-הטלוויזיה! ראה מה קורה שם, כיום!"

במסיבה לכבוד אבן נכחו, אומנם, ראשי-הממשלה, שימי עון פרס, השר גר יעקובי וכמובן גיסו של אבן, נשיא המדינה חיים הרצוג, אולם לא נכח באולם שריהביטחון יצחק רבין. אולם הוא הפגין נוכחות בולטת במסיבת בר-מיצוה ש-התקיימה באולם סמוך, באותו ערב, ממש באותו בית-מלון. רבין

עדי-איוסוף בוועדת-הכספים בי שבוע שעבר. ארד נעזמה-הסבר יצאה תדירות את חדרה-היונים וחזרה אליו, כשכל גיחה שלה מהחדר גררה הסתערות רבתי עליה מצד העיתונאים הרבים, שחיו עד בוש בפתח חדר הוועדה. ארד נאלצה להתמודד שוב ושוב עם השאלה החוזרת: "גו, מתי זה כבר ייגמר?" ומי-לוחיה הספורות, הבעותיה ותווי-פניה שימשו את מקור-האיניפורמציה העיקרי של העיתו-נאים.

מדוע בכלל התמכשה ישי-בתה המרתונית של ועדת-הכספים? מילת-הקסם היא "הי-חוריים". כלומר: הכספים המופ-רשים לשיבות הדתיות למנייה. יושב-ראש הוועדה אברהם שפירא חש כי הדיונים מסתב-כים והולכים, משמע שהקוא-ליציה מתחילה לרעוד וניתן להפיק מכך רווחים קלים, כגון הגדלת הכספים המוקצבים לי-שיבות, שפירא לחץ, משה שחל נלחץ, הדיון נמתח ונמרר,

השבוע עם יפה אשתו, לבואו של אבי. בנס, מטיולו השני לחו"ל, נחמיאס הסתובב במת-חות, והמיסעדה לא תיפקדה באותו יום גורלי, שנמשך ונמשך עד אין קץ. לבסוף, בשעת לילה מאוחרת, הגיע נחמיאס התשוש עם "הילד". אשתו כבר הספיקה לשתף את כל הסוערים במתח, שעבר עליה באותו יום. הסיבה לעיכוב, שחל בחזרתו של הכן האובד הביתה, לא היתה נועצה, חסיש-לום, באסוף-טבע או בתק-לה אנושית, אלא בהצהרה תמי-מה שנתן נחמיאס הצעיר בנמל-התעופה בלונדון. הוא הצהיר שיש ברשותו נשק חם — תסרי-סיגאו נגד תוקפים למיניהם. התרסיסים המשווקים חופשים לחיילות צה"ל, מסוגים משום-מה כנשק קטלני ביותר. מיש-טרתי-הנמלים הבריטית דיווחו חישיקל למישרת מלית-ער פה בישראל, לכן משנחת הצעיר הראשוני בנמל-התעופה בן-גור-יון, חיכתה לו המישרת ועצרה אותו, אחרי-כבוד.

צדק ליברלי

הדחות בליברלים על ימין ועל שמאל. אולם הדחה אחת מתבצעת לה בשקט. עד הרגע הזה.

המדובר בחברה-הכנסת הנחבא-אלי-הכלים אריאל ויינשטיין. הוא מכהן בקדנציה השניה שלו בכנסת, ונחשב כאחד מעמודי-התווך של ועדת-הכספים שלה, וגם כמנכ"ל "עמיגור".

מישרה זאת ניתנה לו בשעתו כמתנה מהמפלגה, כדרך שמחולקים שאר הכיבודים הפוליטיים. כעת טוענים חברים במפלגה שיש בשני תפקידיו של ויינשטיין משום "כפל-

תפקידים" שלא יסולח כל עוד ישנם אנשים במפלגה שנותרו ללא כלום. כגון מנחם סבידור או יהודה פרת, שנשרו מהכנסת. במשך כחונה אחת בכנסת, טוענים כמה מהחברים הטובים, "מילא — העלמנו עין", גם לא היה כל ביטחון שווינשטיין ייבחר שנית לכנסת. אולם כעת, משנבחר פעם שניה לכנסת, צריך לחלק את המישרות שבצידן מכונית צמודה פלוס נהג, ששירת את פנחס ספיר, חשבוני-הוצאות, מזכירות ושאר הטבות בצורה צודקת יותר. ויינשטיין אינו משתייך למחנהו של אריה דולצ'ין, יושב-ראש הסוכנות היהודית, אשר לה שייכת חברת "עמיגור". הוא משתייך למחנה היריב — מחנהו של השר משה ניסים.